

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/71/2018
Identifikačné číslo spisu: 5711212624
Dátum vydania rozhodnutia: 11.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5711212624.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1a/ Y. A., bývajúcej vo Y, X. Č.. XXXX/X, 1b/ C. J., bývajúcej vo Y. Č.. XX, 1c/ R. J., bývajúcej vo Y. Č.. XX, 2/ E. O., bývajúceho v Z., J. Č.. XXX, 4/ H. O., bývajúceho v Z., J. F.Á. Č.. XX, 5/ C. K., bývajúcej v H., P. Č.. XX/X, zastúpenej JUDr. Milanom Štúrikom, advokátom so sídlom v Martine, Holubyho č. 51, proti žalovaným 1/ U. P., bývajúcej v Z., J.X. Č.. XXX, 2/ G. V., bývajúcej v Z., J. F. Č.. XX, 3/ G. Z., bývajúceho v V. F. Č.. XXX a 4/ K. Z., bývajúceho v H., U. Č.. X/XX, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom Okresným súdom Čadca pod sp. zn. 8C/50/2012, o dovolaní žalobcov 1/ až 5/, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 10. októbra 2013 sp. zn. 10 Co/392/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Žiline z 10. októbra 2013 sp. zn. 10 Co/392/2013 a uznesenie Okresného súdu Čadca z 30. januára 2013 č. k. 8C/50/2012-71 a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 30. januára 2013 č. k. 8C/50/2012-71 zastavil konanie podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“) z dôvodu nedoplatenia súdneho poplatku do súdom určenej výšky. V zmysle žaloby (ktorou sa domáhali žalobcovia 1/ až 5/ voči žalovaným 1/ až 4/ zaplattenia najmenej každý zo žalobcov 1,- € do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, z titulu bezdôvodného obohatenia) prvoinštančný súd vyrubil žalobcom najnižší poplatok za žalobu v sume 16,50 € podľa položky č. 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., avšak neskôr súd dovyrubil žalobcom súdny poplatok za žalobu ešte vo výške 1.183,50 € (ktorá suma predstavovala 6% zo sumy 20.000,- € mínus už zaplattený súdny poplatok 16,50 €), a to na základe skutočnosti, že žalobcovia v texte žaloby uvádzajú, že sa žalovaní mali obohatiť pri dispozícii s niektorou z označených nehnuteľností napr. o sumu cca 20.000,- €.

2. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 10. októbra 2013 sp. zn. 10 Co/392/2013 v spojení s opravným uznesením z 27. apríla 2016 sp. zn. 10 Co/392/2013

potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne. Rozhodnutie odôvodnil vecnou správnosťou preskúmaného napadnutého uznesenia majúc za to, že sa žalobcovia domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia, i keď v petite žiadajú zaplatiť každý len 1,- €, v skutkovom vymedzení žaloby ale uvádzajú, že k obohateniu zo strany žalovaných došlo minimálne v rozsahu 600.000,- Sk, resp. 20.000,- €, čím podľa názoru odvolacieho súdu vymedzili žalobcovia cenu predmetu poplatkového úkonu. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou prvoinštančného súdu ohľadom výpočtu súdneho poplatku a dodal, že odvolatelia by dosiahli zrušenie uznesenia o zastavení konania predovšetkým zaplatením súdneho poplatku.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa 5/ (ďalej tiež len „dovolateľka“) s odôvodnením, že prvoinštančný ako aj odvolací súd jej svojím postupom odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) v dôsledku zastavenia konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Poukázala na to, že súd je viazaný žalobným návrhom a nemôže určiť výšku súdneho poplatku na základe neistých (pravdepodobných) informácií uvedených v žalobe o hodnote nehnuteľností, ktoré boli predmetom bezdôvodného obohatenia, a najmä keď súdny poplatok už (vo výške 16,50 €) bol zaplatený. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Po podaní dovolania (19. februára 2014) bolo v konaní zistené, že žalobca 3/ M. O. zomrel 11. novembra 2013 (po rozhodnutí krajského súdu), pričom z uznesenia Okresného súdu Martin zo dňa 29. januára 2015 č. k. 18D/95/2014 - 65 bolo zistené, že dedičské konanie bolo zastavené a majetok nepatrné hodnoty bol vydaný Obci Strečno, ktorá sa postarala o pohreb poručiťľa, v dedičskom konaní nebol zistený žiadny dedič (§ 107 O.s.p.). Dovolanie podala iba (zo samostatného spoločenstva žalobcov) žalobkyňa 5/, preto súd konal v dovolacom konaní ďalej bez jeho účasti. Podaním doručeným súdu 3. augusta 2016 dovolateľka oznámila, že žalobkyňa 1/ U. Ď. B. XX. S. XXXX; súd zistil, že podľa uznesenia Okresného súdu Martin z 28. októbra 2015 sp. zn. 17D/619/2015 sú zákonnými dedičkami jej dcéry: 1a/ Y. A., 1b/ C. J. a 1c/ R. J., ktoré sú jej právnymi nástupkyňami v tomto konaní (§ 107 ods. 1,3 O.s.p.)

5. Žalovaní sa k podanému dovolaniu nevyjadřili.

6. Dovolanie bolo podané do 30. júna 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť.

8. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a uskutočnení meritorneho dovolacieho prieskumu.

8.1. Dovolaná podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)], vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritorný dovolací prieskum.

8.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok

nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

9. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnnej právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

10. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

11. V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nemá znaky tých rozhodnutí uvedených v § 239 O.s.p., proti ktorým bolo dovolanie prípustné.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené by dovolateľkou sledovaný účel podania dovolania nastal len vtedy, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p.

12.1. Procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/O.s.p. neboli v dovolaní tvrdené a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

12.2. So zreteľom na obsah dovolania najvyšší súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

13. Dovolateľka tvrdí, že postupom súdov jej bola odňatá možnosť pred súdom konať. Pod odňatím možnosti pred súdom konať sa v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci realizáciu procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytoval O.s.p. [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

14. Ako uvádza aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo/189/2017, rozhodovacia prax najvyššieho súdu dospela už pred účinnosťou CSP k záveru, podľa ktorého o znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskoprávneho (civilného) konania ide rovnako v prípade postupu súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietne zaoberať meritom veci (odmietne podanie alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup neboli dané (viď napríklad R 23/1994 a R 4/2003, ale aj rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/1996, prípadne 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001, 5 Cdo 434/2012, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 142/2013, 3 Cdo 98/2015). V rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 70/1993 (publikovanom ako R 50/1997) najvyšší súd konštatoval, že zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa § 10 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., hoci pre tento postup nebol zákonný dôvod, je odňatím možnosti účastníkovi konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p..

15. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba obdobne za účinnosti CSP dospieť k záveru, že o procesnú vadu zmätočnosti (pôvodne namietanú ako § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., neskôr v § 420 písm. f/ CSP) ide tiež v prípade procesného postupu, pri ktorom súd prvej inštancie zastaví konanie a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdí, i keď pre zastavenie konania neboli dané zákonné predpoklady. Dovolací súd preto skúmal, či procesný postup súdov v predmetnom konaní nevykazuje znaky žalobkyňou namietanej procesnej vady zmätočnosti.

16. V danom prípade dovolateľka namieta nesprávnosť postupu súdu spočívajúcom v zastavení konania pre nedoplatenie súdneho poplatku, ktorý bol dodatočne vyrubený vo výške podľa obsahu žaloby, pričom skôr vyrubený najnižší súdny poplatok bol stanovený v zmysle žalobného petitu.

17. V zmysle § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. (v znení účinnom v čase vzniku poplatkovej povinnosti žalobcov) vzniká poplatková povinnosť podaním žaloby podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch, sa vyrubuje súdny poplatok zo žaloby alebo z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba z ceny (z úhrady) predmetu konania alebo z hodnoty predmetu sporu vo výške 6%, najmenej 16,50 €, najviac 16.596,50 €. Poplatok je podľa § 8 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch splatný podaním návrhu alebo žaloby. Podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, súd podľa § 9 vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí, spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

18. Okresný súd po podaní žaloby vyzval prvýkrát žalobcov (výzvou zo dňa 17. júla 2012) na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 16,50 €, teda v najnižšej možnej sadzbe, a to vzhľadom na skutočnosť, že žalobný petít znel „na najmenej 1,- € ..“. Súdny poplatok žalobcovia uhradili dňa 31. augusta 2012. Následne po vyjadrení žalovaných k žalobe, podaním doručeným súdu dňa 3. septembra 2012, prvoinštančný súd ustálil, že hodnota predmetu sporu predstavuje 20.000,- € (sumu, ktorú uvádza len príkladom v odôvodnení svojej žaloby ako čiastkovú hodnotu obohatenia sa žalovaných na úkor žalobcov), a tak dodatočne dovyrubil žalobcom súdny poplatok predstavujúci 6% z tejto hodnoty a výzvou zo 14. novembra 2012 ich vyzval na doplatenie poplatku vo výške 1.183,50 € (rozdiel medzi 6% z 20.000,- mínus zaplatených 16,50 €). Žalobcovia dovyrubený súdny poplatok nezaplatili.

19. K dovyrubeniu súdneho poplatku je potrebné uviesť, že toto prichádza do úvahy aj v prípade, že v priebehu konania dôjde k zmene žaloby (žalobného petitu), resp. ujasnenia si hodnoty predmetu sporu počas konania. V tomto prípade je potrebné dať za pravdu dovolateľke v jej argumentácii spočívajúcej v rozlišovaní žalobného petitu a jeho odôvodnenia, kde len odhadom uviedla hodnotu, a to tiež len niektorých nehnuteľností, ktoré majú byť predmetom bezdôvodného obohatenia.

20. Vychádzajúc zo skutočnosti, že žaloba bola podaná v čase účinnosti O.s.p., dovolací súd považuje za potrebné uviesť postup pri odstraňovaní väd podania i samotného žalobného petitu v zmysle v tom čase platnej právnej úpravy. Z ust. § 79 O.s.p. vyplývalo, že žalobný petít je v plnom rozsahu v dispozícii žalobcu a je zrejme, že dispozičný princíp sa v sporovom konaní uplatňuje najvýraznejšie pri podaní návrhu na začatie konania, len sám žalobca zväži, či žalobu podá alebo nie a obdobne tak sám v rámci svojej dispozície formuluje žalobný petít (viď Občiansky súdny poriadok-Komentár, r. 2009, Vydavateľstvo C.H.Beck, str. 337). Z návrhu musí byť zrejme, čoho sa žalobca domáha, ide o určenie tzv. žalobného petitu, ktorým je súd viazaný. Žalobný petít musí byť jasný, stručný, určitý, zrozumiteľný a vykonateľný, pričom súd odstraňuje len tie vady petitu, ktoré spočívajú v jeho nezrozumiteľnosti, nejasnosti, či neurčitosti, nepoučuje však stranu (predtým účastníka) o materiálnej nevykonateľnosti jeho žalobného petitu. V prípade, že žalobný petít nie je dostatočne konkretizovaný, je povinnosťou súdu v zmysle § 43 O.s.p. žalobcu poučiť o tejto skutočnosti a usmerniť ho, ako je potrebné petít upraviť, resp. v čom spočíva jeho nedostatok. Poučovacia povinnosť súdu je obmedzená však len na procesné práva a povinnosti strán. Úlohou prvoinštančného súdu je vyvinúť úsilie na odstránenie nedostatkov žaloby. Aj v prejednávanej veci na súde prvej inštancie síce vyzval žalobcov na odstránenie nedostatkov ich žaloby aj žalobného petitu (uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 1. júna

2012 ako aj neskôr ďalším uznesením zo dňa 14. novembra 2012), na čo reagovala žalobkyňa 5/ ako splnomocnená zástupkyňa žalobcov podaním doručeným súdu 2. júla 2012 a vysvetlila dôvody žalobného petitu. Podľa názoru odvolacieho súdu od žalobcu nemožno spravodlivo žiadať, aby upravil svoj žalobný návrh, pokiaľ nedisponuje podkladmi pre riadny záver napríklad o hodnote sporu. Žalobca má síce povinnosť v žalobe označiť dôkazy (procesná povinnosť strany) tak, aby z nich jeho skutkové tvrdenia logicky vyplývali, nesplnenie tejto povinnosti však nemôže súd vynucovať ani sankcionovať. Rovnako ako pri žalobnom návrhu, aj nedostatky dôkaznej povinnosti sú v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p., odstrániteľné, avšak pri jej nesplnení nejde o taký nedostatok konania, pre ktorý by sa v konaní nemohlo pokračovať. Jediným následkom neodstránenia tohto nedostatku je výsledok konania v neprospech žalobcu v dôsledku neunesenia dôkazného tvrdenia a dôkazného bremena (str. 261 vyššie uvedeného Komentára). Výnimkou v tejto situácii je skutočnosť, ak žalobca nedisponuje listinnými dôkazmi. V takom prípade môže požiadať súd o ich vykonanie a zabezpečenie, príp. ak nimi disponuje druhá procesná strana, môže požiadať, aby jej súd uložil povinnosť dôkaz predložiť (ide o tzv. kompenzáciu informačného deficitu procesnej strany, resp. o stav dôkaznej núdze), o ktorú situáciu išlo zrejme aj v tomto prípade. Ustálenie žalobného petitu nie je len základom pre vyrubenie súdneho poplatku za podanú žalobu, ale je aj kľúčom k začatiu civilného konania a tvorí rámec pre samotné rozhodovanie. V tomto konkrétnom prípade bol žalobný petit dostatočne zrozumiteľný a určitý na to, aby súd mohol po zaplatení najnižšieho poplatku pokračovať v konaní (podľa ZSP 56/2005 ustanovenie § 79 ods. 1 druhá veta O.s.p. žalobcovi neukladá formulovať návrh rozsudku, ale iba to, aby z návrhu na začatie konania bolo zjavné, čoho sa žalobca domáha; pričom stačí určite a zrozumiteľne označiť spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo povinnosti, ktorá má byť rozhodnutím súdu uložená odporcoví) a až po náležitom doplnení dokazovania v zmysle vyššie uvedeného, pre podklady ktoré z vlastnej viny nemohli žalobcovia zabezpečiť (v situácii, ak by žalobcovia v rámci svojich dispozičných možností žiadali navýšenie žalovanej sumy podľa novozistených skutočností), bolo namieste upraviť aj výšku súdneho poplatku, avšak len v prípade, ak by k takému záveru žalobcovia dospeli.

21. V zmysle uvedeného má najvyšší súd za to, že nesprávny procesný postup súdov viedol k zastaveniu konania (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.) v takej procesnej situácii, v ktorej predpoklady pre zastavenie konania v čase rozhodovania prvoinštančného a odvolacieho súdu neboli dané. Tento nesprávny procesný postup súdov znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k odňatiu ich možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (v súčasnosti obdobný následok spôsobuje ustanovenie § 420 písm. f/ CSP k porušeniu práva na spravodlivý proces).

22. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti tak zakladá prípustnosť dovolania žalobkyne 5/; zároveň je však dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP).

23. Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

24. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

25. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

26. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.